

בג"צ 626/14 - דוד רויטמן נ' מדינת ישראל

סדר דין פלילי - הסדר טיעון

מנהלי - הסמכות המינהלית - מידתיות וסבירות

var MareMakom = "בגצ 626/14 - דוד רויטמן נ' מדינת ישראל, תק-על 1901(1)2015, (14/01/2015)";

{p.IDHidden{display:none

בבית המשפט העליון בג"צ 626/14

לפני: המשנה לנשיא מ' נאור
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט נ' סולברג
העותר: דוד רויטמן
נגד

המשיבה: מדינת ישראל

עתירה להורות על ביטול כתבי אישום

בשם העותר: בעצמו
בשם המשיבה: עו"ד לירון הופפלד
פסק דין

השופט נ' סולברג:

עתירה לפסילת הסדר טיעון שנעשה עם נאשמים בתיק פלילי, למעט העותר, הגם שהוצע גם לו הסדר טיעון באותו תיק, בטענה כי ההסדר יפגע בו, בעיקר כנתבע בתביעה אזרחית שהגיש נפגע עבירה.

הרקע לעתירה

1. בשלהי שנת 2011 הוגש כתב אישום נגד העותר (נאשם 2) וארבעה נאשמים נוספים לבית משפט השלום בקריות (ת"פ 26040-11-11; השופט ז' פלאח). כתב האישום מתאר מסכת חמורה של עבירות מרמה וזיוף, תוך שימוש בהליכי הוצאה לפועל, שתכליתם השתלטות על נכסיהם של מנוחים עריריים. כך

תואר אופן הפעולה בו נקטו הנאשמים: "...בשיתוף פעולה עם... פקיד הוצאה לפועל... שונו במערכת ההוצאה לפועל שלא כדין, פרטים מהותיים... כך שהלכה למעשה נוצרו תיקים חדשים בהם המנוחים חבים כביכול סכומי כסף גדולים לזוכים פיקטיביים... לאחר כל אלה, הגישו הנאשמים... בקשות מסוגים שונים, למימוש החוב... בחלק מן המקרים, אף הצליחו... לגבות כספים מהחובות הפיקטיביים...".

2. ביום 12.11.2013 הודיעה המשיבה לבית משפט השלום, כי הגיעה להסדר טיעון עם נאשמים 1 ו- 3-5 (להלן: יתר הנאשמים), בגדרו יחזרו בהם מכפירתם, וידו בכתבי אישום מתוקנים. לבד מהסכמה על חיובו של אחד מהנאשמים בתשלום פיצוי כספי, סוכם כי הטיעון לעונש יהיה "פתוח", וכי המשיבה תעתור לעונשים שבין 8-12 חודשי מאסר בפועל (להלן: הסדר הטיעון). באותה ישיבה, אישר בית המשפט את הסדר הטיעון, והרשיע את יתר הנאשמים, על-פי הודאתם, במיוחס להם בכתבי אישום מתוקנים, שונים זה מזה, שהוגשו נגד כל אחד מהם (להלן: כתבי האישום המתוקנים). בית המשפט הורה לשירות המבחן להכין תסקירים ולממונה על עבודות שירות הורה להכין חוות דעת בעניינם. המשפט הפלילי בעניינו של העותר, עמו לא נערך הסדר, המשיך להתנהל בנפרד.

תמצית טענות העותר

3. העותר מבקש כי בית משפט זה יורה על פסילת הסדר הטיעון כולו, ועל ביטול כתבי האישום המתוקנים. לטענתו, המשיבה, באמצעות פרקליטות מחוז הצפון, לא מילאה אחר הנחיות פרקליט המדינה, הנחיה מס' 8.1 - הנחיות לעריכת הסדר טיעון (2005) (להלן: ההנחיה): לשיטתו, המדינה לא הגישה לבית המשפט את כתבי האישום המתוקנים באופן הנדרש, שכן אלו הומצאו לעותר רק בעקבות בקשתו, מספר ימים לאחר הישיבה שבה אושר הסדר הטיעון. בשל כך, לטענתו, נפגעה זכותו להגיב על ההסדר; ההסדר אינו תואם, לדידו, את טובת הציבור; אין לערוך הסדר כאשר הנאשם או סנגורו טוענים לחפות, והיענותם להסדר נובעת רק מרצון להימנע מהרשעה בסעיף אישום חמור יותר או להימלט מעונש כבד יותר (סעיפים יד.3, ב.1 ו- ט.1 להנחיה). עוד טען העותר נגד הסדר הטיעון, כי כתבי האישום תוקנו חרף קיומן של ראיות מספיקות, לשיטתו, למעורבות יתר הנאשמים באישומים אשר נמחקו.

4. חלק משמעותי מטענותיו יחד העותר לשינויים שנערכו בקשר לאישום השלישי בכתב האישום, בגינו הגיש קורבן העבירה, ישראל אברהם אלתר, תביעה אזרחית כספית בבית משפט השלום בחיפה, בסך של 300,000 ₪, בין היתר נגד הנאשמים 1-3 (ת"א 61341-01-12). הדיון בתביעה האזרחית נדחה בגלל התיק הפלילי התלוי ועומד. לטענת העותר, מחיקת האישום השלישי מכתב האישום המתוקן נגד נאשם 1, ושינויים שנערכו באישום זה בכתב האישום המתוקן נגד נאשם 3 (באופן המייחס לעותר מעשים אשר טרם התיקון יוחסו לנאשם 3), יפגעו באינטרסים של העותר בתביעה האזרחית. לטענתו "... המשיבים 2-4 חייבים לפצות את מר ישראל אלטר בסכום מלא 300000 ש"ח על תביעתו האזרחית לפני קבלת עסקת (הטיעון)...". העותר הוסיף וטען, כי תיקונים אלו נעשו הגם שקיימות ראיות התומכות במעורבות נאשמים 1 ו-3 באישום זה, כנוסחו בכתב האישום המקורי.

5. העותר הפנה לסעיף י.1. להנחיה, שעניינו בהסדר בתיק המתייחס לאירוע עם מספר שותפים לעבירה.

במצב זה "... על התובע לוודא שהסדר הטיעון עם הנאשם עולה בקנה אחד עם חלקם של שותפיו לעבירה, כפי שבא לביטוי בכתב האישום נגדם...". עוד נדרש לוודא "... שוויתור על חלק מהמעשים המיוחסים לנאשם עמו נערך הסדר הטיעון, לא ישמיט את הקרקע, ולא יגרום לחוסר סבירות... מהותית ביחס לחלקם של הנאשמים האחרים". לפי עמדת העותר, השינויים שנערכו לטובת הנאשמים עמם נחתם הסדר הטיעון גרמו לחוסר סבירות מהותי ביחס לחלקם של נאשמים אחרים בפרשה. כמו כן נוצר, לטענתו, חוסר הגיון בעקבות תיקון כתבי האישום, שכן אישום בקשירת קשר (סעיף 15 לכתב האישום) שכלל תחילה את הנאשמים 1-3, מיוחס עתה רק לעותר, משל קשר קשר עם עצמו. העותר הוסיף וטען, כי בהסדר הטיעון סתרה המשיבה את עצמה, שכן, מחד גיסא, נמחק האישום השלישי מכתב האישום המתוקן נגד הנאשם 1, ומאידך גיסא, נקבע בהתייחס אליו כי קיימת הסכמה לפיצוי בסך של 35,000 ₪, שהמשיבה מציעה להעבירו לישראל אלתר, שהוא, כאמור, קורבן ההתרחשות מושא אישום זה.

6. עוד טען העותר נגד יחוס סיוע בלבד ליתר הנאשמים בכתבי האישום המתוקנים, דבר שאף הוא, לדידו, "... ללא התייחסות לחומר החקירה הקיים". לבסוף, קבל על כך שהמשיבה סגרה את תיק החקירה במה שנוגע למעורבות עובדי ציבור, ידידים וקרובי משפחה של הנאשם 1, ועל כך שהיא מטרפדת, כלשונו, חקירה בתלונות שהגיש, ומונעת מהעותר להשיג ראיות לזכותו.

עיקרי תגובתה המקדמית של המשיבה

7. המשיבה סבורה, כי דין העתירה להידחות על הסף ולגופה, תוך חיוב העותר בהוצאות. ראשית טענה, כי משהורשעו יתר הנאשמים כאמור, הרי העתירה מבקשת לא רק את ביטול הסדרי הטיעון אלא אף את ביטול הכרעת הדין המרשיעה של בית משפט השלום. משכך, יש לדעתה לדחות את העתירה על הסף, שהרי הלכה היא שבית משפט זה, בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיהן של ערכאות אחרות (לעניין זה הפנתה המשיבה בין היתר לבג"ץ 999/14 אחלאם נ' ועדת התכנון והבניה במשרד הפנים (13.2.14); לבג"ץ 2211/14 שוויקי נ' מדינת ישראל (27.3.14)).

8. עוד התבקשה מאת המשיבה דחייה על הסף של העתירה, מחמת קיומו של סעד חלופי. נטען, כי המקום לבירור טענותיו של העותר בעניין פגמים בחקירה ובכתב האישום נגדו הוא בערכאה הדיונית, במסגרת ההליכים הפליליים ובגדרי המשפט האזרחי (לבג"ץ 9131/05 ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית בע"מ נ' מדינת ישראל/משרד התעשייה המסחר והתעסוקה (2006)). לבסוף, התבקשה דחייה על הסף עקב אי-צירופם של יתר הנאשמים כמשיבים בעתירה, הגם שהסדרי הטיעון שנחתמו עמם עומדים במוקד העתירה (לבג"ץ 906/14 פלוני נ' עיריית ירושלים (10.3.2014)).

9. המשיבה הוסיפה וטענה, כי דין העתירה להידחות אף לגופה, בהעדר עילה להתערבות בית משפט זה בהחלטת המשיבה להגיע להסדר טיעון עם יתר הנאשמים, או בהחלטת בית משפט השלום להרשיעם על בסיסו. הלכה פסוקה היא, כי שיקול דעתן של רשויות התביעה בכל הנוגע לפתיחה בחקירה, ניהולה והעמדה לדין פלילי, הוא רחב ביותר, ובהתאם - מתחם הסבירות של החלטותיה הוא רחב (לבג"ץ 5699/07 פלונית נ' היועץ המשפטי לממשלה (2008)). התערבותו של בית משפט זה מוגבלת למצבים של

חוסר סבירות קיצוני (בג"ץ 6271/96 בארי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נ(4) 425, ועוד). המשיבה הטעימה, כי החלטתה לחתום על הסדרי טיעון עם כלל הנאשמים בתיק נבעה משקולי יעילות לצד שקולים ראייתיים. כלשונה: "... מאחר שמדובר בתיק מרמה רחב היקף ומורכב, שניהולו צפוי היה להימשך זמן רב ולגזול זמן שיפוטי ופרקליטותי לא מבוטל. כמו-כן, הושג ההסדר גם בשל שיקולים ראייתיים, וזאת בהתאם לנסיבותיו הפרטניות של כל אחד מן הנאשמים בפרשה...".

10. בתגובתה המקדמית, שפכה המשיבה אור על השתלשלות המגעים לקראת הסדר הטיעון, לרבות בהתייחס לעותר. כך ציינה, כי לקראת תחילת שלב ההוכחות נוהלו מגעים עם באי-כח יתר הנאשמים, לבד מן העותר, אשר לא היה מיוצג ולא פנה לפרקליטות בבקשה לבוא בדברים. אולם, מגעים אלה לא צלחו. ביום 12.11.2013, עת נפתח שלב ההוכחות, יצאו הצדדים מהאולם, בהמלצת בית המשפט, על מנת לחדש את המשא ומתן בניסיון להגיע להסדר. מגעים אלה השתכללו לכלל הסדר הטיעון. בפעם הזאת היה העותר צד למגעים, אולם לא הושגה עמו הסכמה.

11. עוד הוסיפה המשיבה, כי ביום 6.7.2014, במהלך דיון המשך נוסף בפרשת התביעה בעניינו של העותר, הגיעו העותר ונציגת המשיבה להסדר טיעון אף בעניינו. סוכם, כי יוטל עליו עונש מאסר בן ארבעה חודשים, בניכוי ימי מעצרו, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות (כפוף לחוות דעת הממונה על עבודות השירות), וכן מאסר מותנה לפי שקול דעת בית המשפט. בית משפט השלום קיבל את ההסדר, העותר הודה בעובדות כתב האישום המתוקן (העתקו צורף לתגובת המשיבה) והורשע בעבירות שיוחסו לו. בית המשפט גזר על העותר עונש פחות מזה שנקבע בהסדר, בהעמידו אותו על שלושה וחצי חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו, אשר ירוצו בעבודות שירות (בכפוף לקבלת חוות דעת הממונה כאמור), לצד עונש מאסר על תנאי.

12. אולם, בדיון ביום 17.9.2014, ביקש העותר לחזור בו מהודאתו ולבטל את הכרעת הדין. העותר טען, כי "... זה נהיה טעות. אמרתי קודם שאני קורבן בעבירה. אני לא עשיתי שום עבירה...". תחילה התנגדה המשיבה לבקשה, אולם בדיון הסכימה לקבלתה, תוך חיוב העותר בהוצאות. בית המשפט נענה לבקשה, הורה על ביטול הכרעת הדין וגזר הדין. השופט ז' פלאח אף פסל עצמו, למען מראית פני הצדק, מלהמשיך לשבת בדין בעניינו של העותר, והמשך המשפט הועבר לדיון לפני מותב אחר.

13. לעמדת המשיבה, חתימת הסדר טיעון עם העותר, בדומה לזה שנחתם עם יתר הנאשמים, מלמדת על סבירותם של כלל הסדרי הטיעון שנחתמו, חרף בחירת העותר להביא לביטול ההסדר בעניינו.

14. המשיבה הוסיפה ותארה את התנהלותו של העותר בתיק, לרבות בקשותיו החוזרות, אשר נדחו, כי השופט יפסול את עצמו, ואף הגשת ערעור מצדו בנושא זה לבית המשפט העליון. עוד ציינה, כיצד התברר באחד הדיונים (22.12.2013), כי העותר הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בו ביקש כי זה יורה על פסילת הסדר הטיעון עם יתר הנאשמים (ע"פ 1231-12-13), בנימוקים שהועלו בהמשך גם בעתירה שלפנינו. המדינה ביקשה כי הערעור ימחק, תוך פסיקת הוצאות לחובתו של העותר. ביום 9.1.2014

התקיים דיון בבית המשפט המחוזי, בסיומו נדחה הערעור על הסף. בפסק הדין ציין בית המשפט (השופטים ע' גרשון, כ' סעב, ות' שרון-נתנאל): "... ערעור זה לא היה צריך להיות מוגש כלל... כל ניסיונותינו להסביר למערער שהוא נקט בהליך לא נכון ושאלו לו זכות לערער על החלטות בית המשפט קמא הנוגעות לנאשמים אחרים ככל שהן נוגעות להסדר הטיעון - לא הועילו. המערער בשלו, כשהוא טוען שזכויותיו נפגעו. דין הערעור להידחות הן משום שאין ערעורים על החלטות ביניים בהליכים פליליים והן משום שלמערער הספציפי... לא קמה זכות ערעור בשל החלטות שניתנו בעניינם של נאשמים אחרים...". לעניין ההוצאות הוחלט, כי "... למרות שהערעור טורדני ומיותר, לא יהיה נכון לפסוק הוצאות כשמדובר באדם זקן, כדבריו, שאיננו עובד ופרנסתו דחוקה". בהמשך, ביום 26.1.2014, הוגשה העתירה.

15. המשיבה הדגישה, כי העותר אינו מיוצג, לא בעתירה זו, ולא בהליך הפלילי. זאת, למרות שכבר בכתב האישום צוינה האפשרות הנתונה לנאשמים לפנות לקבלת ייצוג מטעם הסנגוריה הציבורית. בדיונים בבית משפט השלום שבה המשיבה וביקשה, כי ימונה סנגור ציבורי לעותר, על אף התנגדותו, בשל התרשמותה כי אינו יכול לנהל את ענייניו כראוי. העותר התנגד וטען, כי הוא מבין את ההליך, אינו "פסול דין", כי הוא עו"ד בעל ותק של עשרות שנים, המייצג את עצמו. נוכח התנגדותו, נמנע בית המשפט מלמנות לו סנגור. באחת מהחלטותיו (12.11.2013) ציין השופט ז' פלאח: "... הנאשם הגיש עשרות בקשות בתיק זה, כאשר חלקן הן בקשות סתמיות, חלקן הן בקשות שחזרו על עצמן, חלקן הן בקשות טורדניות... כל התנהלותו בתיק, מעידה על חוסר הבנה בסיסי בהליכים פליליים. הרושם שקיבלתי, הוא, שהנאשם אינו מסוגל לייצג את עצמו, אינו מבין הליכים פליליים... ואינו יודע כיצד להתנהג בתיק שבפניי. עוד אני מתרשם, שייתכן ויש מקום להפנות את הנאשם לבדיקה, בכדי לקבוע את מצב כשרותו...".

16. העותר לא עדכן את בית המשפט הזה כי מאז הוגשה עתירתו נערך עמו הסדר טיעון, ובהמשך חזר בו. משכך, בהחלטתי מיום 3.12.2014, התבקש העותר להודיע האם עומד על עתירתו, בשים לב להתפתחויות אלה ולטענות המשיבה בקשר אליהן. העותר הודיע (14.12.2014), כי הוא עומד על עתירתו, שב על טיעוניו והוסיף, כי לא הודה בעובדות כתב האישום המתוקן בעניינו.

דיון והכרעה

17. דין העתירה להידחות על הסף, כמו גם לגופו של עניין. דחיה על הסף מתבקשת כבר מן הטעם שהעותר לא ראה לנכון לצרף את יתר הנאשמים כמשיבים לעתירתו, חרף נפקותם הפוטנציאלית הברורה של טיעוניו, ככל שהיה נמצא בהם ממש, על עניינם בתיק. זאת ועוד, לעותר נתון סעד חלופי. באפשרותו להעלות בערכאות הדיוניות את טענותיו בדבר ההשלכות של כתבי האישום המתוקנים נגד יתר הנאשמים על אחריותו הפלילית והאזרחית.

18. לגופם של דברים, בית משפט זה שב ועמד על שיקול הדעת הרחב הנתון לרשויות התביעה בכל הנוגע לעריכת הסדרי טיעון, ועל מתחם הסבירות הנרחב הנובע מכך. עוד הובהר היטב היקפה המצומצם של הביקורת השיפוטית בהקשר זה, בפרט כאשר החלטת התביעה נשענת על שיקולים ראייתיים. נקבע, כי התערבות בית משפט זה תיעשה אך במצבים נדירים בהם נפלו פגמים מהותיים בהחלטה (דברי המשנה

לנשיא מ' נאור בבג"ץ 1571/14 מואטי נ' היועץ המשפטי לממשלה (14.5.14), פסקה 13 (ראו שם הפניות לפסיקה קודמת בנושא); דברי השופט י' דנציגר בבג"ץ 4262/12 דניס נ' פרקליט מחוז דרום (30.5.2012); דברי השופטת א' חיות בבג"ץ 1560/12 דיקן נ' פרקליטות המדינה (29.5.2012), פסקה 6; לדין מפורט בטעמים למדיניות זו ראו דברי הנשיאה (כתוארה אז) ד' ביניש פסקאות 11-12, ודברי השופטת א' פרוקצ'יה פסקאות 10-13, 17, 24, 30-33, בעניין פלונית).

19. אין הצדקה להתערבות בשיקול דעתה של המשיבה בעניין שלפני. המשיבה הטעימה, כי שיקולים ראיתיים לצד היבטי ניהול משאבים עמדו ביסוד החלטתה לחתום על הסדר טיעון עם יתר הנאשמים, כמו גם עם העותר. אכן, מדובר בפרשה חמורה. כשל מוסרי קשה טמון במעשים שתכליתם השתלטות בדרכי רמיה וזיוף, תוך ניצול לרעה של מוסד ההוצאה לפועל, על נכסיהם של מנוחים עירייתם. ההתמקדות ביחידים עירייתם, בהנחה שבהיעדר נפשות קרובות תתאפשר הוצאת המזימה אל הפועל בלא שתיחשף, היא בודאי מקוממת. האינטרס הציבורי בגמול ובהרתעה מפני מעשים מעין אלה, נהיר. אולם, סמכותה של המשיבה לשקול שיקולים ראיתיים ושיקולי יעילות עומד במלוא תוקפו גם בכגון דא.

20. זאת ועוד, העותר, נאשם בפלילים, רשאי להתמיד בניהול משפטו, במגמה לצאת זכאי מכל אשמה, ולסרב להתקשר בהסדר טיעון. כך הדבר, אף אם הלכה המשיבה כברת דרך לקראתו, בהשוואה ליתר הנאשמים, בקלות העונש שלו עתרה בהסדר שהתגבש עמו (נכונות זאת נימקה המשיבה בכך שאת העברות לפי כתב האישום המתוקן בעניינו, ביצע העותר על דרך של עצימת עיניים "ברמה נמוכה" (פרוטוקול מיום 6.7.2014, עמוד 89)). בית משפט השלום הקל עוד בעונש ביחס למה שנתבקש בהסדר הטיעון. בהמשך, אף איפשר לעותר לחזור בו מהסדר הטיעון, בשעה שהמשפט כמעט והגיע לקצו. ברם, לגמישות זו יש גבול. לעותר אין זכות קנויה למנוע מאת המשיבה ויתר הנאשמים להגיע להסדר טיעון בתיק. העותר אינו רשאי להכתיב לתביעה, כמו גם ליתר הנאשמים, היאך לכלכל את צעדיהם. העותר אינו מופקד על שמירת האינטרס הציבורי. ביקורתו על כך שלא מולאו כל סעיפי ההנחיה יכולה אמנם להישמע, אך כוחה מוגבל משום שתמונת הדברים המלאה, לאשורה, אינה עומדת לנגד עיניו של העותר.

21. משקל מסוים יש ליתן גם לשלב שבו מתבררת העתירה. הסדר הטיעון אושר בבית משפט השלום בשלהי שנת 2013. חלק מהתקופה שחלפה מאז אותו מועד נזקף לחובתו של העותר, אשר נקט תחילה בהליך שגוי לתקיפת הסדר הטיעון, בפנותו בערעור לבית המשפט המחוזי. כמו כן, חלפה קרוב למחצית השנה מיום הגשת העתירה ועד הסדרת תשלום האגרה על-ידי העותר, לאחר שפנה בכמה וכמה בקשות למתן פטור מתשלום. מועד מתן גזר דינם של יתר הנאשמים, נדחה נוכח הגשת העתירה (ראו החלטת השופט ז' פלאח, מיום 19.11.2014, לפיה "... יהיה זה נכון להמתין פרק זמן סביר נוסף עד להכרעה בעתירה, ולא לגזור את דינם של הנאשמים כאשר הליך הבג"ץ על עצם הרשעתם והעונשים המוסכמים עדיין תלוי ועומד..."). בנסיבות, יש לתת את הדעת גם להימשכות ההליך הפלילי בעניינם של יתר הנאשמים (ראו לעניין זה דברי המשנה לנשיא מ' נאור בעניין מואטי, פסקה 15: "... ואחרי ככלות הכל: בשלב בו מצוי ההליך בעניינו של המשיב 4 - לאחר שהסדר הטיעון עמו הוגש זה מכבר, ואושר בפסק דינו של בית המשפט המחוזי - עניין לנו ב'מעשה עשוי'. אף מטעם זה אין מקום להיעתר לעתירה..."; בבג"ץ 8607/12 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה (23.2.2014), פסקה 16).

22. אשר על כן, העתירה נדחית.

23. בשולי הדברים: יש להצר על סירובו של העותר להעזר בסנגוריה הציבורית, הגם שהוא עורך דין במקצועו. בית משפט השלום אמר את אשר אמר לגבי התרשמותו כי לצורך ניהול הגנתו כדבעי רצוי שהעותר יהיה מיוצג. העותר בשלו, והתוצאה היא הליכי-סרק ובזבוז זמן ומשאבים אצל הנאשמים האחרים ואצל המשיבה (ראו דברי הביקורת של הנשיא א' גרוניס בפסק הדין בערעורו של העותר בעניין פסלות השופט שדן בעניינו: ע"פ 8478/13 דוד רויטמן נ' מדינת ישראל (26.12.2013), פסקה 6). סלחנות רבה ננקטה כלפי העותר עד כה במישור ההוצאות. דומני כי אין הצדקה להמשיך בגישה זו, שהעותר אינו מפרש כהלכה. הוחלט אפוא לפסוק הוצאות לחובתו, אם כי, בהתחשב עם מצבו, הסכום הוא בשיעור נמוך - 2,000 ₪.

ניתן היום, כ"ג בטבת התשע"ה (14.1.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיא